

Τὸ μολύβι

Τό παιδί κοιτοῦσε τή γιαγιά του πού ἔγραφε ἕνα γράμμα. Κάποια στιγμή τή ρώτησε:

- Γράφεις μιὰ ἱστορία πού συνέβη σέ μᾶς; Καί μήπως εἶναι μία ἱστορία γιά μένα;

Ἡ γιαγιά σταμάτησε νά γράφει, χαμογέλασε καί εἶπε στόν ἐγγονό της:

- Ὅντως γράφω γιά σένα, Ὡστόσο, αὐτό πού εἶναι πιά σημαντικό κι ἀπό τίς λέξεις εἶναι τό μολύβι πού χρησιμοποιῶ. Θά ἤθελα, ὅταν μεγαλώσεις, νά γίνεις σάν κι αὐτό.

Τό παιδί, περίεργο, κοίταξε τό μολύβι καί δέν εἶδε τίποτα τό ιδιαίτερο.

- Ἀφοῦ εἶναι τό ἴδιο μέ ὅλα τά μολύβια πού ἔχω δεῖ στή ζωή μου!

- Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπό τόν τρόπο τόν ὁποῖο βλέπεις τά πράγματα. Τό μολύβι ἔχει πέντε ιδιότητες, τίς ὁποῖες ἂν καταφέρεις νά διατηρήσεις, θά εἶσαι πάντα ἕνας ἄνθρωπος πού θά βρῖσκεται σέ ἄρμονία μέ τόν κόσμο.

Πρώτη ιδιότητα: Μπορεῖς νά κάνεις μεγάλα πράγματα, ἀλλά δέν πρέπει νά ξεχνᾷς ποτέ ὅτι ὑπάρχει ἕνα Χέρι τό ὁποῖο καθοδηγεῖ τά βήματά σου. Αὐτό τό χέρι τό

λέμε -Θεό- καί Ἐκεῖνος πρέπει νά σέ καθοδηγεῖ πάντα σύμφωνα μέ τό θέλημά Του.

Δεύτερη ιδιότητα: Πότε-πότε πρέπει νά σταματάω νά γράφω καί νά χρησιμοποιῶ τήν ξύστρα. Αὐτό κάνει τό μολύβι νά ὑποφέρει λίγο, ἀλλά στό τέλος εἶναι πιά μωτερό. Ἔτσι, μάθε νά ὑπομένεις ὀρισμένες δοκιμασίες γιατί θά σέ κάνουν καλύτερο ἄνθρωπο.

Τρίτη ιδιότητα: Τό μολύβι μᾶς ἐπιτρέπει πάντα νά χρησιμοποιοῦμε γόμα γιά νά σβύνουμε τά λάθη. Κατάλαβε ὅτι τό νά διορθώνουμε κάτι πού κάναμε δέν εἶναι ἀπαραίτητα κακό, ἀλλά σημαντικό γιά νά παραμένουμε στό δρόμο τοῦ δικαίου.

Τέταρτη ιδιότητα: Αὐτό πού ἔχει στήν οὐσία σημασία στό μολύβι δέν εἶναι τό ξύλο ἢ τό ἐξωτερικό του σχῆμα, ἀλλά ὁ γραφίτης πού περιέχει. Ἔτσι, νά φροντίζεις πάντα αὐτό πού συμβαίνει μέσα σου.

Τέλος, ἡ **πέμπτη ιδιότητα** τοῦ μολυβιοῦ: Ἀφήνει πάντα ἕνα σημάδι. Ἔτσι, λοιπόν, νά ξέρεις ὅτι ὅ,τι κάνεις στή ζωή σου θά ἀφήσει ἴχνη καί νά προσπαθεῖς νά ἔχεις ἐπίγνωση τῆς κάθε σου πράξης.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 28

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2016

Τὶ βγάζεις; Τὶ κερδίζεις;

Ἕνας βασιλιάς πέρασε ἐπίσημα ἀπό ἕνα ἔρημο λόγγο. Ἐκεῖ εἶδε ἕνα φτωχό ἄνθρωπο πού ἔβροσκε λίγες γίδες. Καί ἀπόρησε. Γιατί τόν εἶδε ἤρεμο καί εἰρηνικό.

Ἐρωτᾷ λοιπόν ὁ βασιλιάς:

-Πῶς εἶσαι ἤρεμος καί εἰρηνικός, ζώντας καί δουλεύοντας σέ τέτοια ἄγρια μέρη; Τί κερδίζεις ἀπό τήν δουλειά σου;

Ἀπάντησε ὁ τσοπάνης:

-Ὅ,τι καί σύ μέ τήν δική σου, βασιλιά μου!

Ἀπόρησε πάλι ὁ βασιλιάς. Καί ζήτησε ἐξηγήσεις:

-Μά ξέρεις τί λές, καλέ μου ἄνθρωπε; Ξέρεις τί κερδίζω ἐγώ;

Ἀπάντησε ὁ τσοπάνης:

-Τό μεγαλύτερο πού μπορεῖς καί σύ, νά κερδίσεις, βασιλιά μου, εἶναι νά πᾶς στόν παράδεισο· ἂν κάνεις ἔργα καλά. Γιατί, ἂν δέν φροντίζεις νά κάνεις καλά ἔργα, θά πᾶς καί σύ στήν κόλαση! Τό ἴδιο καί ἐγώ μέ τήν δική μου δουλειά! Μπορεῖς νά μοῦ εἰπῆς τί περισσότερο μπορεῖς νά κερδίσεις σύ στήν ζωή σου ἀπό ἐμένα;

Τά λόγια τοῦ φτωχοῦ τσοπάνη ξύπνησαν τόν βασιλιά. Καί τόν ἔκαμα νά σκέπτεται πιά καλά.

Θά κάμουν τάχα καί ἐμᾶς;

Ἡ «προχωρημένη» γιαγιά

π. Ἀδαμαντίου Ἀγυροσιτίδη

«Στίς δικές μου ἐφηβικές ἀναμνήσεις συνυπάρχουν τὰ πάρτι, ἡ ρόκ μουσική καί ἡ γιαγιά μου. Γιά ἐκείνην, ἡ ρόκ μουσική δέν ἦταν παρά ἕνας κακότεχνος θόρυβος. Πάντως σεβόταν περισσότερο τήν νεανική μας σύγχυση, ἀπό ὅσο ἐμεῖς τήν νηφάλια σοφία της. Ἦξερε ποῦ πηγαίναμε, ἀλλά ποτέ δέν ἔμπαινε στόν πειρασμό νά ἀντιπρατεθεῖ πρός ὅ,τι θεωροῦσε φυσικό γιά τήν ἡλικία μας. Σηκωνόταν, μᾶς φιλοῦσε, εὐχόταν νά περάσουμε καλά, κι ὕστερα προσέθετε νά ἔχουμε τόν Χριστό στήν καρδιά μας ἐκεῖ πού θά εἶμαστε, καί ἄς κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. Μετά μᾶς σταύρωνε, εὐχόταν νά εἶναι ἡ Παναγιά μαζί μας, καί συμπλήρωνε διστακτικά, σάν νά μήν ἦταν σίγουρη ἂν ἔπρεπε ὄχι νά τό ξεστομίσει, νά μήν ἀργήσουμε, γιατί θά προσευχόταν γιά μᾶς ὅσο λείπαμε καί δέν ἄντεχε νά ξενοχτάει...

Τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς, ἀφελῶς πεπεισμένος γιά τήν παντοδυναμία τῆς ἐπιστήμης, βρέθηκα στήν Μονή Τιμίου Προδρόμου στό Ἔσσεξ. Ἔμεινα μόνο λίγες μέρες στό μοναστήρι ἀλλά ἡ ἀνακάλυψη ὑπῆρξε συγκλονιστική. Οἱ μοναχοί ζοῦσαν μέ τόν τρόπο τῆς γιαγιάς μου. Ἀνα-

γνωριστικά σημάδια: τό κομποσχοῖνι, τό ἀνεπιτήδευτο χαμόγελο καί ἡ ἄνευ ὄρων ἀποδοχή τοῦ ἄλλου.

Ἐπιστρέφοντας στήν Ἑλλάδα πῆγα νά δῶ τή γιαγιά. Μισοαστεία-μισοσοβαρά τῆς εἶπα κάποια στιγμή: «Τόσα κομποσχοῖνια ἔχεις, δέν θά μοῦ δώσεις κι ἐμένα ἕνα;» Σοβάρεφε ἀπότομα. Σχεδόν βούρκωσε. Πῆγε καί μοῦ ἔφερε ἕνα κομποσχοῖνι μεταξωτό καί εἶπε: «Πάρτο. Εἶναι τό δικό σου. Στό φυλάω τρία χρόνια καί περίμενα πότε θά μοῦ τό ζητήσεις». Ἡ γιαγιά μου περίμενε νά γυρίσω ἀπό τὰ πάρτι, ἀπό τήν Ἀγγλία, ἀπό τόν λανθασμένο δρόμο. Ἐγώ, καί ὅσοι ἄλλοι συμπεριλαμβάνονταν στήν προσευχή της...

Λίγους μῆνες, πρίν τήν ἀναχώρηση ἀπό τὰ ἐπίγεια, μέ εἶχε πάρει ἰδιαιτέρως καί μέ αἰφνιδίασε πάλι. Σέ ἕνα χαρτοκιβώτιο εἶχε μαζέψει μιὰ σειρά μέ ὅλα τὰ λειτουργικά βιβλία. Μέ τήν ἴδια ἀπλότητα, πού μοῦ ἔδωσε τό «δικό μου» κομποσχοῖνι, μοῦ ἄφησε ρητή ἐντολή: «Ἄν κάποιος ἀπό σᾶς γίνει ἱερέας, θά τό κρατήσῃ αὐτός. Ἄν ὄχι, θά βρεῖς κάποιον φτωχό ναό καί θά τό δώσεις ἐκεῖ»...

Στήν κηδεῖα της πολλοί ἄγνωστοι ἐμφανίστηκαν καί μιλοῦσαν γι' αὐτήν μέ εὐγνωμοσύνη. Ὅπως ἐκείνη ἡ ἡλικιωμένη κυρία, πού ἔλεγε ὅτι ἡ γιαγιά συνέχισε νά τήν δέχεται στό σπίτι της, ὅταν ὅλοι τήν ἀπέφευγαν. Καί αὐτό, γιατί ἀπόκτησε ἕνα ἐξώγαμο παιδί λίγο μετά τόν πόλεμο καί τήν θεωροῦσαν πόρνη. Διηγιόταν, ἀνάμεσα στά κλάματα, πῶς τῆς ἔχωνε τσάντες μέ τρόφιμα κάτω ἀπό τό παλτό, παρακαλώντας τήν νά μήν τό μάθει κανεῖς...».

Ἡ γιαγιά μου καί πολλοί ἄλλοι εὐλογημένοι παπποῦδες καί γιαγιάδες ἀναπαύονται πιά ἐν εἰρήνῃ. Ἡ εὐθύνη γιά τό σήμερα καί τό αὔριο ἔχει περάσει στά χέρια μας. Καλούμαστε νά καθρεφτίσουμε τόν ἑαυτό μας στήν παρακαταθήκη πού μᾶς ἄφησαν καί νά προβληματιστοῦμε σοβαρά γιά τόν τρόπο, πού θά διαχειριστοῦμε τήν πνευματική μας κληρονομιά.

Οἱ δύο λύκοι

Ἕνα παραμῦθι γιά μεγάλους καί μικροὺς

Ἕνα βράδυ ἕνας γέρος (Ἰνδιάνος) τῆς φυλῆς Τσερόκι, μίλησε στόν ἐγγονό του γιά τή μάχη πού γίνεται μέσα στήν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων.

Εἶπε: «Γιέ μου, ἡ μάχη γίνεται μεταξὺ δύο «λύκων» πού ὑπάρχουν μέσα σέ ὅλους μας. Ὁ ἕνας εἶναι τὸ Κακό. – Εἶναι ὁ θυμὸς, ἡ ζήλια, ἡ θλίψη, ἡ ἀπογοήτευση, ἡ ἀπληστία, ἡ ἀλαζονεία, ἡ αὐτολύπηση, ἡ ἐνοχὴ προσβολῆς, ἡ κατωτερότητα, τὰ ψέματα, ἡ ματαιοδοξία, ἡ ὑπεροψία, καὶ τὸ ἐγώ.

Ὁ ἄλλος εἶναι τὸ Καλό. – Εἶναι ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίδα, ἡ ἠρεμία, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ εὐγένεια, ἡ φιλανθρωπία, ἡ συμπόνια, ἡ γενναιοδωρία, ἡ ἀλήθεια, ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἡ πίστις στὸ Θεό.»

Ὁ ἐγγονὸς τὸ σκέφτηκε γιά ἕνα λεπτό καὶ μετὰ ρώτησε τὸν παππού του: «Ποιὸς λύκος νικάει;»

Ὁ γέρος Ἰνδιάνος Τσερόκι ἀπάντησε. «Αὐτὸς πὺν ταῖξεις.»

Ἰνδιάνικος μῦθος τῆς φυλῆς Τσερόκι